

Om samme dag strax måltiden var gjord i sorg och bedrövelse, då kom ett bud och sade, att biskoparne av Strengnäs och Skara leddes ut fångna utav slottet. Vilket när vi hörde det, begynte vi alle att skälva och föllo i stor räddhåga. Då svarade biskop Bellenack, som då var när, och sade: Det är icke möjligt, att Hans K[onunglig] M[ajestät] djärves att göra något ont på sådane män, varföre är sådane lögn och skvaller intet troendes. Av vilke ord vi finge ock någon lisa efter den grymme tidende oss blev först buden. Något därefter kom där en igen med samme tidende som tillföre. Då svarade biskop Bellenacke, att det skulle sannerligen intet vara. Tredje gången kom där en tysk magister, benämnd mäster Hindrich, och ropade med gråtande ögon och sade, att det är nu i det nästa, att de skole räcka deras hals under svärdet. Då bleve vi alle hårdeligen bedrövade av osägelig sorg och räddhåga och löpo ut hasteligen alle tillhopa, först biskopar(ne), och de ville alle gå till konungen och förhindra, att han skulle sådan oredelig och grym gerning, som han hade länge betänkt, icke fullkomna. Då mötte oss den omilde man och blodgirige menniska mäster Dirich, full med svek och allehanda ondsko, vilken som ock var orsak och diktare med den omildaste konungen till allt det onda, som nu för sagt och skett är, och sade först på sin tysko och repeterade det på latino med sådane ord: Ser I ock väl till och betrakter denne här, att I icke förgås med de andre förrädare. När vi det hörde, då blev all menigheten bekymrad med sorg och räddhåga och icke djervdes gå längre fram före åt (∴ förbi) förbenämnde mäster Dirich, och droge sig alle till det samme rum, där de tillförne voro, och blevo där den dagen och natten där inne intill andra dagen, bedjandes innerliga till gud med gråtande tårar, att gud allsmäktigaste ville värdigas att frälssa sig (∴ dem) av den slemmaste dödsens våda, som de räddes undergå med de andre. Vilket ock så skedde samme dagen, när klockan var vid ett; då ginge vi av slottet, lovandes och hedrandes gud och hans helgon, vilken oss frälste av allra grymmaste konungens tyranni och omildhet.

Men vilken grymhet, deras maledicerade händer och beklagande läppar bedrevo över (∴ med) de värdige fäder och oskyldige biskopar, herrar, ädle män, riddare, borgmästare och andre redelige borgare och män, som väl vore all ära och dygd värde, när de dem utledde, vem kan det någon tid förtälja? På det sista låte de dem halshugga och icke var ändå deras ondsko fullkommen, att de döde kroppar lågo välte i träcken och deras egen blod, utan mente ändå, att de voro ovärdige begravas, och låte så förbränna allas förbemälte döde kroppar med stränge